

Књига пророка Данила — сто деведесет и седам

Пророчко разоткривање: Христово друго сабирање и есхатолошка улога ислама у наративу Откривења

Jeff Pippenger
2024-04-29

Сада утврђујемо да је један од догађаја представљених са седам громава дело Христово, којим Он по други пут сабира Свој народ, што је почео да чини у јулу 2023. Милеритска историја показује да се ово дело извршава на позадини поруке уз ратовање ислама.

Порука је Откривење Исуса Христа, које се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори, али се та порука носи у поруци трећег тешко, односно стављена је у њен контекст. Управо у време када је Господ по други пут пружао Своју руку 1849. године, сестра Вајт је говорила о потресању гневних народа, што је симбол ислама.

„16. децембра 1848. године, Господ ми је дао виђење о потресању сила небеских. Видела сам да, када је Господ казао ‘небо’, дајући знаке забележене код Матеја, Марка и Луке, мислио је на небо; и када је казао ‘земља’, мислио је на земљу. Силе небеске јесу сунце, месец и звезде. Они владају на небесима. Силе земаљске јесу они који владају на земљи. Силе небеске биће потресене гласом Божјим. Тада ће сунце, месец и звезде бити померени са својих места. Они неће проћи, него ће бити потресени гласом Божјим.

„Тамни, тешки облаци наиђоше и сударише се један с другим. Атмосфера се раздвоји и повуче; тада смо могли гледати навише кроз отворени простор у Ориону, одакле дође глас Божји. Свети Град ће сићи кроз тај отворени простор. Видела сам да се силе земаљске сада потресају и да догађаји долазе редом. Рат, и гласови о ратовима, мач, глад и помор најпре потресају силе земаљске, а затим ће глас Божји потрести сунце, месец и звезде, и ову земљу такође. Видела сам да потресање сила у Европи није, као што неки уче, потресање сила небеских, него је то потресање разгневлених народа.” Early Writings, 41.

Историчари потврђују да је оно што је потресало народе Европе 1848. године била делатност војски ислама, јер су оне пророчки симболизоване као сила која гневи народе. У првом сведочанству о томе да је Господ по други пут пружао Своју руку у раздобљу од 1840. до 1844. године, вест о Поноћном покличу стигла је на таборски састанак у Ексетеру. Одатле па све до 22. октобра 1844. године та порука се разлила дуж источне обале Сједињених Америчких Држава као плимни талас. Тај покрет био је предобразен Христовим тријумфалним уласком у Јерусалим, а магарац је носио Христа у Јерусалим.

Порука Поноћног вапаја представља целокупну пророчку поруку Откривења Исуса Христа, али је то Откривење постављено у оквир ислама трећег тешкоће који гневи народе, јер управо ислам носи поруку која је Откривење Исуса Христа. Исус је Лав из племена Јудиног,

и Он је везан за поруку „магарца“.

Јудо, тебе ће хвалити браћа твоја; рука ће твоја бити за вратом непријатеља твојих; пред тобом ће се клањати синови оца твојега. Јуда је лавић; с плена си се, сине мој, подигао; савио се, починуо као лав и као стари лав; ко ће га пробудити? Палица владалачка неће се одвојити од Јуде, нити законодавац испред ногу његових, докле не дође Силом; и њему ће се покоравати народи. Везујући ждребе своје за лозу, и младунче магарице своје за племениту лозу; у вину је прао хаљине своје, и одећу своју у крви од грозђа. Очи ће му бити црвене од вина, и зуби бели од млека. 1. Мојсијева 49:8–12.

Кроз Јуду се извршава „сабирање народа“. Христос је, као Јуда, уједно и „Лоза“, а „племенита лоза“ привезана је за „магаричино младе“. Његове „хаљине“ опране су у „вину“, које беше „крв од грозђа“. Христос је почео да пролива Своју крв у Гетсиманији, када се знојио крвљу, а Гетсиманија значи „преса за маслине“. Од Гетсиманије до крста Он је проливао Своју драгоцену крв да све људе сабере к Себи.

Сада је суд овоме свету; сада ће кнез овога света бити избачен напоље. И ја, кад будем подигнут са земље, све ћу привући к себи. А ово је говорио означавајући каквом ће смрћу умрети. Јован 12:31–33.

Христово дело привлачења свих људи к Себи јесте процес у два корака, јер Он најпре сабира „прогнанике Израилеве“, а затим их користи као заставу да привуче Своје друго стадо.

Ја сам пастир добри, и познајем своје, и моје мене познају. Као што Отац познаје мене, тако и ја познајем Оца; и живот свој полажем за овце. И друге овце имам, које нису из овога тора; и њих ми ваља довести, и чуће глас мој; и биће једно стадо и један пастир. Јован 10:14–16.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу „овце“ које Га познају. „Друге овце“ јесу Његово стадо које излази из Вавилона када виде и чују знамење. Пре него што подигне Своје знамење, које су Његове овце, Он их најпре сабира по други пут. Тај след свете историје подудара се са стиховима тринаест до петнаест једанаесте главе Данила, и стога је усклађен са скривеном историјом четрдесетог стиха. Он представља линију истинитог протестантског рога која тече унутар историје отпадничког протестантског рога, отпадничког републиканског рога и доласка тирске блуднице, непосредно пре недељног закона из четрдесет првог стиха. Линија истинитог протестантског рога представља и историју и поруку у којој се сто четрдесет и четири хиљаде запечаћују.

„Изгнаници Израилеви“ представљају једну линију насупрот „збору ругача“, како их Јеремија означава, или „синагоги сатаниној“, како их Јован означава у Откривењу, у другом и трећем поглављу, где се упућује црквама у Смирни и Филадельфији. Филадельфијци представљају „сто четрдесет и четири хиљаде“ из седмог поглавља Откривења, а Смирна је „велико мноштво“ истог поглавља, које се не може избројати. Те две класе откупљених у последњим данима у спору су с онима који лажу и који су у синагоги сатаниној, а тврде да су Божји народ, јер говоре да су Јевреји.

Линија истински протестантског рога састоји се у спору који постоји између њих самих и народа некадашњег завета који се тада заобилази. У истој историји верни су такође у спору са линијом отпалог протестантизма и католицизма. Та три верска ентитета представљају аждају, звер и лажног пророка на микро нивоу унутар линије истински протестантског рога.

„Видела сам да ће називна црква и називни адвентисти, као Јуда, издати нас католицима да би стекли њихов утицај и дошли против истине. Свети ће тада бити неупадљив народ, мало познат католицима; али цркве и називни адвентисти који знају за нашу веру и обичаје (јер су нас мрзели због суботе, пошто је нису могли побити) издаће свете и пријавити их католицима као оне који не поштују установе народа; то јест, да држе суботу и не обазире се на недељу.“ Spalding and Magan, 1, 2.

Овим одломком смо се већ бавили и притом утврдили да би израз „номинална црква“ и израз „номинални адвентиста“ имали друкчије значење и примену у време када је Сестра Вајт записала те речи. Ипак, пророци су говорили више за последње дане него за историју свога времена, те би у овом одломку номинална црква у последњим данима била отпали протестантизам. Реч „номиналан“ значи „само по имену“.

Такозвана протестантска црква престала је да протестује против Рима 1844. године, када се побунила против уласка вером у Светињу над светињама, где је могла препознати да је субота седмога дана прави дан богослужења. Уместо тога, задржала је поштовање сунца, што је жиг католицизма. Немогуће је „протестовати“ против Рима, што је једино значење речи „протестант“, ако сте прихватили његов симбол власти, који је Римска црква више пута означила као своју власт да у Библији промени дан богослужења са суботе седмога дана на недељу.

„Номинални адвентисти“ су они који тврде да су адвентисти седмога дана, али су такође поистовећени са Јудом, који је симбол ученика који је издао своје исповедање вере. Номинална црква адвентиста седмога дана мрзеће „свете“, а ти свети „ће“ тада „бити неугледан народ“. Они мрзе неугледне свете „због суботе“, истине коју не могу „побити“. Истина о суботи у историји сестре Вајт била је субота седмога дана, али она представља типолошку слику суботне истине последњих дана, која се не може побити, а то је учење које је лаодикијски адвентизам седмога дана најпре одбацио у својој побуни 1863. године. То учење било је прва темељна истина коју је открио Вилијам Милер, и оно представља темељне истине адвентизма у којима номинални адвентисти одбијају да ходе, као што су представљене Јеремијиним старим стазама. Та суботна истина јесте „седам времена“ из Левитске двадесет шест.“

Линију истинског протестантизма, коју сачињавају Филадельфија и Смирна, издају они који су представљени као Јуда. Јуда се нагодио да изда Исуса три пута, чиме се означава поступна издаја која је претходила крсту и на њему се довршила. Шеснаести стих једанаесте главе Данила представља закон о недељи, који је био прасликован крстом. Стога се у стиховима који воде ка закону о недељи из шеснаестог стиха, који је уједно и закон о недељи из четрдесет првог стиха, на свеце последњих дана навлачи тростепена издаја. Та

издаја се збива у раздобљу када Господ по други пут сабира Свој барјак последњих дана.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као знамење народима; њега ће тражити незнабошци; и починак његов биће славан. И догодиће се у тај дан да ће Господ опет, по други пут, пружити руку своју да задобије остатак народа свога, који преостане, из Асирије, и из Мисира, и из Патроса, и из Хуса, и из Елама, и из Сенара, и из Емата, и са острва морских. И подигнуће знамење народима, и сабраће прогнане Израилеве, и расејане Јудине скупиће са четири краја земље. И завист Јефремова ишчезнуће, и противници Јудини биће истребљени: Јефрем неће завидети Јуди, нити ће Јуда досађивати Јефрему. Него ће налетети на плећа Филистејима к западу; оплениће заједно оне на истоку; ставиће руку своју на Едома и Моава; и синови Амонови покораваће им се. Исаија 11:10–14.

Исаија у десетом стиху одређује историјски оквир за овај одломак изразом „у онај дан“. Према томе, тај „дан“ је одређен у стиховима који претходе десетом стиху. Када овај посебни пророчки наратив пратимо уназад до места које нам омогућава да утврдимо када је „онај дан“, долазимо до првог стиха, десетог поглавља.

Тешко онима који доносе неправедне уредбе и који прописују насиље које су одредили.
Исаија 10:1.

Sestra Vajt poistovećuje „nepravednu uredbu“ iz ovog stiha sa uskoro dolazećim zakonom o nedelji:

„Постављена је идолска субота, као што је златни лик био постављен у равници Дури. И као што је Навуходоносор, цар Вавилона, издао указ да сви који се не би поклонили и обожавали тај лик буду погубљени, тако ће бити објављено да ће сви који не буду указивали поштовање недељној установи бити кажњени тамницом и смрћу. Тако се Господња субота гази ногама. Али Господ је објавио: „Тешко онима који издају неправедне уредбе, и прописују тегобу коју су одредили“ [Исаија 10:1]. [Софонија 1:14–18]“ Manuscript Releases, volume 14, 92.

Контекст Господњег сабирања Свога народа по други пут смештен је у историју надолazeће кризе недељног закона, јер у дванаестом стиху десетог поглавља Исаија говори о томе да Господ довршава једно дело међу Својим народом пре него што изврши Свој извршни суд над неправедном уредбом, која је недељни закон.

Зато ће се догодити да, када Господ изврши све дело своје на гори Сиону и у Јерусалиму, походићу плод охолог срца цара асирског и славу надмених погледа његових. Исаија 10:12.

„Дело на Сиону и у Јерусалиму“, које Господ „извршава“ пре него што казна папства отпочне недељним законом, јесте запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. У деветом поглављу Језекиља, човек с писарском мастионицом пролази кроз Јерусалим стављајући знак на оне „који уздишу и вапију због свих гадости што се чине у земљи“ и у цркви. То дело обухвата и процес у којем Господ по други пут сабира прогнанике Израилеве. Он их сабира са четири краја земље, а „четири краја земље“ представљена су са осам географских

подручја. Осам је симбол процеса кушања у вези са иконом звери, чиме се показује да се коначно сабирање оних који треба да буду застава збива у раздобљу када се на земљи спроводи испит иконе звери.

Јединство представљено тиме да „Јефрем“ „не завиди Јуди, и Јуда“ „не узнемирава Јефрема“, наступа онда када непријатељи Јудини буду истребљени. У пророчком смислу, некадашњи заветни народ, представљен Јудом, или сатанина синагога, или збор ругача, или протестанти милеритске историје, или Јевреји из Христове историје, бивају „истребљени“ при првом разочарању. Када Јеремија представља управо ту историју, било му је наложено да се никада не може вратити у збор ругача, премда су они могли да се врате к њему ако би изабрали да се покају.

Од 18. јула 2020. па све до недељног закона, Господ по други пут сабира свој народ последњих дана. Он их сабира из целог света, током раздобља у којем довршава све своје дело над Јудом и Јерусалимом. У том времену запечаћења, Божји народ последњих дана биће неупадљив, али ће се ипак суочити са троструким савезом који се противи њиховом делу.

Католицизам је звер тројног савеза, а једна од њених кћери јесте онај разред који сестра Вајт означава као номиналну цркву. Они представљају лажног пророка. Номинални лаодикијски адвентисти, представљени Јудом, у овом приказу јесу аждаја. Побуна из 1863. године била је предзнак побуне старога Израила код првог Кадиса, када су изабрали да одбаце поруку Исуса Навина и Халева и да се врате у Египат. Египат је симбол аждаје.

Сине човечји, окрени лице своје против Фараона, цара египатског, и пророкуј против њега и против свега Египта: говори и реци: Овако вели Господ Бог: Ево, ја сам против тебе, Фараоне, царе египатски, велико чудовиште што лежи усред својих река, које је рекло: Моја је река моја, и ја сам је себи начинио. Језекиљ 29:2, 3.

Побуна у Кадису представљала је десету пробу у процесу кушања који је довео до одбацивања и смрти изабраног народа који је био изведен из Египта, и била је пределика коначне пробе у процесу кушања који је био наведен на филаделфијски милеритски адвентизам 22. октобра 1844. године и окончан побуном 1863. године. На самом крају историје древног Израила, Јевреји су „повикали: ‘Уклони га, уклони га, распни га’. Пилат им рече: ‘Зар да распнем вашег Цара?’ Првосвештеници одговорише: ‘Немамо цара осим ћесара.’” У првој побуни и у последњој побуни некадашњи заветни народ изабрао је да се поистовети са симболом аждаје (Египат и пагански Рим) као са својим царем.

Дана 18. јула 2020. године, „противници Јудини“ били су „истребљени“, и храм сто четрдесет и четири хиљаде био је подигнут. Све што је преостало било је да храм буде очишћен, уочи тога да Гласник завета изненада дође у Свој храм. Храм милеритске историје био је подизан четрдесет и шест година, од 1798. до 1844. године. При првом разочарању, 19. априла 1844, протестанти су били одсечени и постали су део синагоге Сотонине, збора ругача, кћери Рима. Од тог тренутка па до 22. октобра 1844. одигравао се процес очишћења уочи тога да верни следе Христа у Светињу над светињама, да би Он извршио дело

сједињења Свога божанства с њиховом људском природом.

Историја истинског протестантског рога, који се по други пут сабира непосредно пре неправедног декрета, да би био застава коју Бог употребљава да позове своје друго стадо из Вавилона, одвија се у истом раздобљу у којем се отпаднички републикански и протестантски рогови сједињују, чинећи духовни блуд, те тако постају једно тело, или један храм, који је лик звери. Божји храм истовремено обликује Христов лик.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

Реч која дође Јеремији од Господа, говорећи: Стани на вратима дома Господњег, и објави онде ову реч, и реци: Чујте реч Господњу, сви ви из Јуде, који улазите на ова врата да се поклоните Господу. Овако вели Господ над војскама, Бог Израиљев: Поправите путеве своје и дела своја, и учинићу да пребивате на овоме месту. Не уздајте се у лажљиве речи, говорећи: Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи — то је ово. Јер ако заиста поправите путеве своје и дела своја; ако заиста будете вршили правду између човека и ближњег његова; ако не тлачите дошљака, сироту и удовицу, и не проливате невину крв на овоме месту, нити идете за другим боговима себи на пропаст: Тада ћу учинити да пребивате на овоме месту, у земљи коју дадох оцима вашим, од века и довека. Ево, ви се уздате у лажљиве речи, које не могу користити. Хоћете ли красти, убијати, чинити прељубу, криво се заклињати, кадити Валу и ићи за другим боговима које не знате; А потом долазити и стајати преда мношвом у овоме дому, који се назива мојим именом, и говорити: Избављени смо да чинимо све ове гадости? Зар је овај дом, који се назива мојим именом, постао у вашим очима разбојничка пећина? Ево, и ја сам видео то, говори Господ.

Него идите сада на место Моје које беше у Силому, где настаних име Своје испрва, и видите шта му учиних за злоћу народа Мојега Израиља. И сада, зато што чините сва та дела, говори Господ, и што вам говорих, устајући рано и говорећи, али не послушасте; и звах вас, али се не одазвасте; зато ћу учинити овоме дому, који се назива именом Мојим, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што учиних Силому. И одбацићу вас испред лица Својега, као што одбацих сву браћу вашу, сав род Јефремов. Зато се не моли за тај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити ми посредуј; јер те нећу услишити. Не видиш ли шта чине по градовима Јудиним и по улицама јерусалимским? Јеремија 7:1–17.